

- Musea Records presentation

CAGE is the name of an Italian Progressive rock band, led by keyboards player Alessandro BUGLIANI and created in the middle of the Eighties. And whereas "1987-1994", published in the year 2005 by the Musea label, is made up of historical recordings (As its name mentions it), it would be too bad to consider this CD just as an archive collection. This is a brand new album, both coherent and carefully produced. The six pieces alternate vocal and instrumental parts, and are most often structured around subtle piano notes. This is dynamic and lively Progressive rock that's inspired by the Masters of the Seventies, while remaining very personal and inventive. The five musicians have perfectly assimilated the lessons of ELP, GENESIS, IQ, GENTLE GIANT and so on, whilst opting for a very modern approach, as far as the sound and the composition work is concerned. The emotional range is quite wide, from THE FLOWER KINGS' luminous guitar soli to ambiences not unlike a certain VAN DER GRAAF GENERATOR. Let's also notice the excellent twenty-minute suite "The Feebleminded Man", leading the listener through melodic sequences, great melodic inventivity and feverish electric cavalacades. CAGE might well be the best Italian band of their generation together with FINISTERRE. So, this is a worthy discovery ! Here comes the confirmation, with the second effort published on the Musea label, the first real opus by CAGE: "Secret Passage" (2008). After an introductory track showing influences of a light jazz-rock, not unlike KENSO's, the delicate and refined symphonic Progressive rock comes back to the front. From then on, the music is going to alternate between those two tendencies, for our greatest pleasure. Mostly instrumental, it also leaves space to the vocals, more gabrielish than Peter GABRIEL himself, courtesy of the band's new singer. The second track "The Scream" might even let you think that you're listening to a brand new composition by THE WATCH. In fact, the one mistaken with the illustrious Simone ROSSETTI is called Augusto MORELLI. Let's also note beautiful guitar parts, lyrical to the bone, mixing the styles of Steve HACKETT, Allan HOLDSWORTH or even Pat METHENY. Fulvio MELE seems to be in love with the fretless bass, while keyboards player Alessandro BUGLIANI develops furthermore his own playing, more recognizable and personal, essentially based on crystalline piano notes. Without any doubt the sign of a great talent. Too bad this album is so short... anyway, here's a splendid piece of work, not to be missed by any means !

- Dutch Progressive Rock Page

Back in 2006, I reviewed **Cage's** debut CD, which – as its title suggests – contained material composed between 1987 and 1994. Now we are presented with the follow-up, this time (almost) entirely consisting of freshly composed material. This really shows, as *Secret Passage* is a much more cohesive piece of work, with a consistent quality running throughout. The cover is a big improvement too, being the sort of surrealistic painting we have grown to love on many a prog album.

Stylistically, Cage are still heavily indebted to **Genesis**, and stick closely to the symphonic sound of their mentors. With two keyboard players, the sound is full and lush; with a guitarist in the **Steve Hackett** mould, the recipe is complete for some excellent neo-tinged progressive rock.

There are no epics this time. Although, the 20+ minutes of *The Feebleminded Man* was a highlight of the previous disc, everything here is under the seven minute mark.

Movements is a strong opener – entirely instrumental and taking an obvious Genesis inspiration in a darker more modern direction, not unlike U.S.A.'s **The Underground Railroad** - edgy and enthralling.

The Scream is the first of only three vocal numbers, featuring new vocalist Augusto Morelli (the only change in the line-up since the previous album). His voice is similar in tone to **Peter Gabriel**, and this is pretty much business as usual for the band, as the vocals on the first album were in the same style, if perhaps not quite so convincing. The track itself is a mid-paced number that breaks out into some intense guitar passages and terrific keyboard runs. It is a well-constructed song, with contrasting sections in the time-honoured prog tradition.

Bitter Honey is another vocal number, this time more downbeat and haunting, with a delicate arrangement. A hint of accent in the vocals makes me wish they had used Italian lyrics, but otherwise it is a very good track with a lovely synth solo towards the end.

Marta is a delicate acoustic guitar instrumental, reminiscent of **Anthony Philip's** *Private Parts And Pieces* series of albums. It makes for a pleasant interlude.

Secret Passage is a dreamy atmospheric instrumental with rippling piano, growing in intensity with prominent Hackett-like guitar, like something off *Voyage Of The Acolyte*. It is a delicious slice of old school symphonic prog.

Dreams Like Broken Glass is essentially a piano ballad, embellished with flute from guest Vituschi Fruendo. This extra texture lifts the track up a notch. The vocals are again in the Gabriel mode, in a semi-spoken style, which suits the gentle melancholic mood of the song ideally.

Time To Go Back Home is another delightful symphonic instrumental, with a *Trick Of The Tail / Wind & Wuthering* era vibe to it.

Closing the album is *M31*, a live track from an undisclosed source (the booklet says "Live, some years ago, somewhere") and reveals a jazzier sound, essentially being a classy slice of fusion, with electric piano and noodling guitar lines. I do enjoy this kind of stuff a lot, but it is a bit of a departure from the straighter symphonic style of the rest of the album.

On this album, Cage has refined and more sharply defined their Genesis inspired symphonic prog to a very high standard. They strike a nice balance

between vocal and instrumental numbers. There is nothing ground-breaking here, but they do what they do very well. I would have liked to hear another epic track on the lines of *The Feebleminded Man*, but the album is very well put together, with a consistent atmosphere throughout.

If you like other Italian bands like **Mangala Vallis** and **The Watch**, who also take inspiration from Genesis, then you should enjoy this album too.

Conclusion: 7.5 out of 10

Dave Sissons

- Background Magazine

This Italian band was founded in 1987 and soon they participated in several shows, festivals and competitions in cities like Sienna, Rome and Milan. In 1992, Cage got a contract from the Toast-label in Torino and in the same year, they released the single *View*. A year later Cage released their first album entitled *The Feebleminded Man*. In 1994, the band appeared on the Italian TV with a video clip, but later that year several members decided to work out their own musical ideas. However, in 2000 they joined again and devoted themselves to a new project that can be heard on the demo that they recorded in March 2001. Cage appeared on the satellite channel Rock TV and in 2003, the band recorded *87/94*. This album contains six very melodic, pleasant and alternating songs recorded between 1987 and 1994. The songs have a lot of tension between the mellow parts and the bombastic parts with harder-edged guitar work, tastefully arranged with dual-keyboard play of organ, piano, mellotron and synthesizers. Since that promising album, we had to wait five years until Musea released *Secret Passage*, their latest effort to date.

This new album features dual-keyboard play as well (Alessandro Bugliani and Claudio Franciosi) and a guest-musician on flute in one track. Three songs are recorded in 2007, four in 2008 and *M31* is a live track 'of some years ago, somewhere' as the band writes in the booklet. I must say, that I'm impressed by the variety in the eight compositions, the musical skills of the musicians and the awesome interplay of which *The Scream* is the best example. In comparison with *87/94*, Cage delivers a more jazz-rock-oriented sound in *Movements* with delicate fretless bass work and in *Bitter Honey* with a flashy synthesizer solo and a hard-edged guitar solo. *Marta* has a subtle volume pedal guitar, sparkling piano and a strong build-up with exciting interplay between guitar and organ. *Time To Go Back Home* delivers a great dynamic atmosphere in the end and on the live track *M31*, we can enjoy an exciting guitar solo and omnipresent electric piano work. The title track is a solo piece on classical guitar in the vein of Steve Hackett and in *The Scream*, the vocals come pretty close to the voice of The Watch's singer Simone Rossetti. In my opinion, Cage has made a captivating blend of classic prog and jazz-rock, more mature and elaborated than ever before!

***+ Erik Neuteboom (*edited by Peter Willemsen*)

www.progwalhalla.com

- ProgArchives.com

★★★★☆ **Well, let's take a walk on fleecy clouds.**

Musea label has shot an wonderful arrow named CAGE from Italy. They started off in Carrara in 1987 and played lots of gigs, released some singles and an album. In 2004 they entered into a contract with Musea and this **Secret Passage** is their second album in Musea. Musea says this album as a superb work and it should make sense for me.

From **Movements** , the first track CAGE's wonderful story starts. Full of complexity and mystery, and full of kindness are in the song. Yes, it hears like flying over the rainbow or walking on the clouds for me. **The Scream** has a melancholic rock flavour voice sound. Chorus with some effect is like a dreamy drama and very impressive. I consider this song can put a high point on the first half. Get relaxed a bit. **Bitter Honey** is, for us, not bitter but sweet and leisurely. All instrumentals can sound easygoing, and can make me quiet...in spite of their progressiveness. Good sound... **Marta** 's guitar solo. Simple refrain can take us into their cage. :-P **Secret Passage** is the second highlight on another half with beautiful piano solo and complex guitar and rhythm section. Although it's an instrumental track without any voice, aggressively it should talk to us...like a cute girl. Augusto's lyrical voice can be striking in the song **Dreams Like Broken Glass** . Feel the song be very fragile and very brilliant... Various faces (rhythmical, funky, strict and plaintive) are in **Time To Go Back Home** . We all be back to our CAGE with the fine song. At the last live track **M31** , we can fully hear their strong and strict play. Oh, my God...forgotten breathing.

Let me say the phrase; CAGE is KALEIDOSCOPE from Italy.

Review by DamoXt7942

- ProGGnosis

Cage is an Italian full symphonic progressive outfit that has been created in the mid 80's but only recently started releasing its work. It clearly bases its musicality upon the recreation of worked out and complex 70's architectures, adding it a somehow contemporary touch, mainly by the use of a tad more aggressive guitar playing.

While mostly instrumental, **Secret Passage** has some vocals that are quite reminiscent of **Peter Gabriel**. When vocalized, the sound of this band gets closer to other Italian colleagues **The Watch**, though instrumentally **Cage** shows a lot of connections to the 70's masters **ELP**, **Steve Hackett** and **Genesis**, and then to 90's and contemporary bands such as **The Flower Kings**, **Cast** and **Finisterre**.

While hailing from Italy, the symphonic style that is proposed here shows only some sparse and subtle connections to the Italian sympho-school, as the main focus in compositional terms is much closer to the Anglo-Saxon 70's aesthetics. And while many newly arrived progsters may find this recording to be excessively retro, hard die fans since the 70's will undoubtedly find this band and release a good opportunity to remember the spirit of "prog ghost of Christmas past" with a renewed sound and a 00's sound production.

Cage has been slowly progressing to become one of the finest Italian bands in what concerns the mix of retro and contemporary symphonic prog venues. It really knows how to create ambiances and instrumental sequences that perfectly conjure melody and complexity, guitar and piano/keyboards interaction and loads of changes in direction while always maintaining the focus over distinctive and lively symphonic prog architectures.

This is a band not to be missed by the vintage prog lovers, and an interesting listen for those who only recently started enjoying this style. A step forward for this band in terms of originality while strengthening a more personal signature when compared to previous releases.

- Progwalhalla

by Erik Neuteboom

(***1/2)

This Italian band is rooted in 1987, soon they took part in several shows, festivals and competitions in cities like Siena, Rome and Milan. In 1992 Cage got a contract from the label Toast in Torino and in the same year they released the single View. A year later Cage released their first album entitled The Feeble-minded Man. In 1994 Cage appeared on the Italian TV with a video clip but later that year several members decided to work on their own musical ideas. However, in 2000 they joined again and devoted themselves to a new project, to be heard on the demo that Cage recorded in March 2001. Cage appeared on the satellite channel Rock TV and in 2003 the band recorded the CD entitled 87-94. It contains 6 very melodic, pleasant and alternating songs (recorded between 1987 and 1994) with a lot of tension between the mellow parts with Grand piano and the more fiery and bombastic parts with harder-edged guitarwork, tastefully layered with duo-keyboard play (organ, piano, Mellotron, synthesizers). Since that promising album we had to wait 5 years until Musea released this new CD entitled Secret Passage.

On Secret Passage the six-piece band Cage features dual-keyboardplay and a guest-musician on flute in one track. Three songs are recorded in 2007, four in 2008 and one is a live track "some years ago, somewhere" ... as the bands writes in the booklet. I am impressed by the variety in the 8 compositions, the skills of the musicians and the awesome interplay (The Scream as the best example). In comparison with their previous effort entitled 87/94, Cage delivers a more jazzrock-oriented sound like Movements (delicate fretless bass work), Bitter Honey (flashy synthesizer solo and harder-edged guitar solo), Marta (subtle volume pedal guitar, sparkling piano and a strong build-up with exciting interplay between guitar and organ), Time To Go Back Home (great dynamic atmosphere in the end) and M31 (an exciting guitar solo with strong build-up and omnipresent electric piano work). Remarkably: the title track is a solo piece on classical guitar with hints from Steve Hackett and in The Scream the vocals are mighty close to The Watch's singer Simone Rossetti. In my opinion Cage has made a captivating blend of Classic Prog and jazzrock, more mature and elaborate than ever before!

- Music in Belgium

En 2003, cette formation originaire du nord de l'Italie enregistre un album intéressant, « 87/94 ». Comme son titre le suggérait, il s'agissait de matériel plus ancien, composé entre 1987 et 1994, et dont une partie apparaissait déjà sur leur premier album publié en 1993, « The Feeble-minded Man ». Une nouveauté, pour « Secret Passage », leur nouvel opus, le groupe s'est adjoint les services d'un chanteur à part entière, pour quelques titres. L'album débute par un splendide instrumental de Fusion Jazz-Rock nommé « Movements ». Américain dans le style, il s'avère fichtrement bien fichu. A la fois complexe et limpide, il alterne quiétude et vigueur, avec une volonté constante de qualité et de geste technique, retenu ou pas. Il rappelle le travail de gens actifs chez Tone Center Records, comme T. Lavitz, Jimmy Herring, Frank Gambale, Steve Smith, ... Si chaque instrumentiste est mis en valeur d'une manière ou d'une autre, le travail du guitariste est particulièrement remarquable. Son envolée finale constitue une petite merveille. Les claviers, piano en tête, participent grandement à l'embellissement de la pièce, sans refuser d'évoluer à l'avant scène à l'occasion. Les quelques parties où piano et basse évoluent en parallèle sont de toute beauté. Quant aux percussions, elles sont flamboyantes avec de nombreuses petites touches surprenantes. (17/20) « The Scream » voit l'arrivée du nouveau chanteur. Le ton général change. On quitte l'univers de la Fusion pour pénétrer dans celui du Rock Progressif à la sauce Genesis. Chaque instrumentiste se met au service de cet excellent chanteur qui rappelle Peter Gabriel. Dès qu'il se retire, les autres reprennent possession de l'espace libéré. Les solos de guitare sont à nouveau fantastiques. (16/20) Tout différent, « Bitter Honey » est à classer dans la catégorie du Jazz Vocal. Dans ce rôle, Augusto Morelli prouve une autre facette de son talent. Dans ce genre naturellement délicat, le rôle d'accompagnement est automatiquement dévolu au piano. Les autres n'interviennent que progressivement. Guitares et claviers parviennent malgré tout à placer leur solo, dans la tradition du Jazz-Rock. (15/20) « Marta » est une ballade instrumentale, douce et légère, interprétée à la guitare acoustique uniquement. (14/20) Nouvel instrumental, « Secret Passage » retrouve les Fusions Jazz-Rock, plus européennes cette fois. En tout cas, la mécanique reste toujours aussi bien huilée. Chacun met sa petite pierre à l'édifice. La répartition des rôles est plus équilibrée entre piano, claviers et guitares. Andrea Mignani ne peut cacher l'influence d'Allan Holdsworth. Et quel batteur ! (16/20) Avec « Dreams Like Broken Glass », on assiste à la troisième et dernière intervention d'Augusto Morelli. Il confirme son aisance en tant que chanteur de Jazz. L'implication du piano reste importante. La flûte procure une dose de légèreté supplémentaire. (15/20) « Time Go Back Home » réaffirme les caractéristiques et les qualités de « Secret Passage ». Outre Allan Holdsworth, il faut ici ajouter Jeff Beck parmi les références du brillant Andrea Mignani, très présent comme à l'accoutumée. (16/20) « M31 » garde le cap. La basse se fait plus imposante. Frank Gambale remplace Jeff Beck au niveau des références pour le guitariste. (15/20) En conclusion, Cage confirme sans difficulté la cote élevée de « 87/94 ». Sans pourtant apparaître indispensable, il est clair que les ouvertures et le potentiel complémentaire offerts par le nouveau chanteur ne devraient pas être négligés.

wel zou verwachten. The Aurora Project zoekt naar sterke composities, maar er zit volgens mij meer in het vat dan nu uit de verf komt. Daar is exclusieve durf voor nodig; een flardje pseudo-latin en een akoestische tokkelgitaar zijn niet voldoende. De formatie blijft nog teveel binnen de bekende paden wandelen. Gitaristen Remco van den Berg en Marc Vooyo leggen best aardige solo's op de mat, maar de timing is niet altijd even gelukkig (laat). En zeker zou er winst te halen zijn in de bijdrages van Marcel Guyt op toetsen, vooral qua sound. Ruk desnoods een scheurende Hammond uit de kast, want nu klinken die tapijtjes veel te mager. Shadow Border is geen slechte CD, maar om nu te zeggen dat er grenzen verlegd zijn: nee.

Freek Wolff

BAD ALCHEMY

Rorschach's Conundrum

(EIGEN BEHEER)

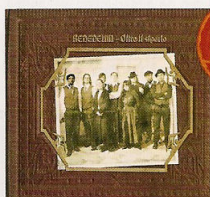
Eerst maar even wat termen verklaren: De Rorschachtest of Rorschach Inktvlekken Methode (RIM) is een psychologische test die door Herman Rorschach geïntroduceerd werd. De test is gebaseerd op de menselijke neiging interpretaties en gevoelens te projecteren op, in dit geval, inktvlekken. Een conundrum is een ingewikkeld denkspel. Zo leer je toch maar mooi iets van zo'n CD! Bad Alchemy heeft deze theorie gebruikt voor het verhaal van haar debuut. De heren Mineau en Cohen kennen elkaar van coverbandjes en hadden samen de droom om een progplaat te maken. Ze vonden nog een toetsenist en gingen aan de slag. Zes nummers volgens de CD-hoes, acht op de display van de CD-speler (het titelstuk is onderverdeeld in drie passages). Voor twee songs hebben ze zangeres Jessie Lynn ingehuurd. Dat hadden ze beter voor het hele album kunnen doen. Niet dat zij nu de nog niet eerder ontdekte topper is, maar wat je te horen krijgt in 3/4 > 1 (wat een titel!) is afgrijselijk. Alsof je met je nagel over het schoolbord krast. Het moet of Mineau of Cohen zijn. Onbegrijpelijk dat ze dat zelf niet horen. Dan maar gauw mijn toelichting gezocht tot het instrumentale titelnummer. Dat is wat ze veel beter kunnen: musiceren. Prog met een vleugje jazz. Soms neigend naar The Flower Kings, maar dat is eigenlijk een te grote er. Bad Alchemy klinkt mij nog te klinisch, het klinkt (nog) niet als een echte band.

Bert Treep

BEDEDEUM

Offe Il Sipario

(MV 002)

Naast technische progressieve rock en elektronische muziek heb ik ook een andere liefhebberij, namelijk akoestische (Keltische) folk. Bededeum is een Italiaanse groep, bestaande uit zes mannen en twee vrouwen. Ze spelen instrumenten als akoestische gitaar, bouzouki,

mandoline, accordeon, Keltische harp, akoestische bas, viool, uilleann pipes en fluiten. Daarnaast zingen ze. Hun muziek doet me op diverse momenten denken aan het vroege akoestische werk van Clannad maar tevens aan een band als Faun en de Nederlandse groepen Omnia en Opo. Soms hebben de nummers ook elementen van Italiaanse volksmuziek met een warme, Mediterrane sfeer en Middeleeuwse muziek. Daarnaast is er een vrij vrolijke inslag, zonder melig te worden wat soms wel eens het geval is bij folk. De pipes, bespeeld door Jacopo Bisagni, nemen een belangrijke plaats in de composities in, die meestal door de band bewerkte traditionals zijn. Een erg leuke CD. Websites: www.bede-deum.it; www.myspace.com/bede-deum.

Paul Rijkens

BELIEVE

Live At The First Oskar Art Rock Festival 2006

(OSKAR 1042CD)

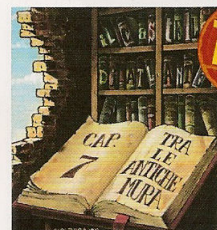
Het Poolse Believe levert met Live At The First Oskar Art Rock Festival 2006 hun tweede liveplaat af na de DVD Hope To See Another Day Live, die overigens nagenoeg dezelfde nummers bevat. De band, opgericht door Mirek Gil van Collage, heeft inmiddels een trouwe schare fans, die waarschijnlijk ook albums van Riverside, Collage en Satellite in hun verzameling hebben, gezien de overeenkomsten tussen die groepen. Het concert in 2006 werd destijds gegeven om de debuut-CD van het zestal te promoten; je zult er dus alleen maar nummers van het eerste album, Hope To See Another Day, op tegenkomen. De eerste indruk is niet sterk. Het gitaarspel klinkt typisch symfonisch, maar niet vernieuwend, de drums zijn eentonig, om nog maar te zwijgen over de stem van de zanger. Maar vanaf het nummer Seven Days vindt er een kentering plaats. Mede door de tempowisselingen wordt het wat interessanter. Toch scoort het totaalplaatje geen voldoende. Het lukt de band domweg niet om boven het maaiveld uit te komen. Geloof het of niet, maar dit album staat haaks op de loftuigen die de studio-albums ontvangen hebben. Scharen onder het kopje "smaken verschillen", zullen we maar zeggen. Info: www.believe.com.pl.

Monica Meijer

IL CASTELLO DI ATLANTE

Tra Le Antiche Mura

(ELECTROMANTIC MUSIC ARTP 504)

Italiaanse prog heeft in de regel mijn warme belangstelling. Een van de minder bekende bands, maar die wel meer aandacht verdient, is Il Castello Di Atlante. Hun twee laatste studio-platen ...Come Il Seguitare Delle Stagioni (zie IO 32) en Quintessenza (zie IO 52) vind ik dan ook schoolvoorbeeld van fraaie Italiaanse prog van een hoog niveau. Dat geldt ook

VETTE KRENT

CAGE

Secret Passage

(MUSEA FGBG 4785 / BERTUS)

Van het Italiaanse Cage kende ik de CD 87/94, een verzamelaar met materiaal dat ze in die periode hadden opgenomen (zie IO 62). Dat vond ik wel sterke muziek. Echter, wat ze op Secret Passage laten horen, is van een geheel andere orde. Een significant verschil met die muziek vormt de komst in de band van zanger Augusto Morelli. Op het eerste nummer Movements is hij nog niet te horen, dat is een vrij jazzy instrumentaal met vooral heerlijk gitaarwerk van Andrea Mignani. Vanaf het tweede stuk The Scream is het puur oude Genesis wat we te horen krijgen. Morelli's stem doet sterk denken aan die van Peter Gabriel maar ook aan die van Simone Rossetti van The Watch. Dit nummer kent ook eenzelfde opbouw als veel van de nummers van The Watch. Verder horen we Steve Hackett-achtige gitaarpeggio's, en het orgel en de synth van Tony Banks dus is een vergelijking niet ver te zoeken. Alleen de vocoder wijkt af. Bitter Honey, met een prachtig piano-intro, had zo op The Lamb Lies On Broadway meegekund. Dit geldt ook voor Dreams Like Broken Glass. Na de akoestische gitaarsolo Marta (van drummer Andrea Griselli) is het titelnummer opnieuw een gaaf en gevarieerd symfonisch werkstuk dat uit het prille begin van hun inspiratiebron had kunnen komen. Ook hier is weer sprake van prima piano- en gitaarspel. Time To Go Back Home is een schitterende instrumentaal met dreigende stringpartijen. De CD wordt wederom iets jazzy afgesloten met de livetrack M31. Deze band heeft ongelofelijk veel indruk op mij gemaakt met deze CD. Ik ben benieuwd hoe ze het er live van af zullen brengen.

Paul Rijkens

weer voor Tra Le Antiche Mura. De CD opent in Prefazione met een korte overpeinzing. Hun vorige CD Concerto Acustico (zie IO 73) was akoestisch, met veel ruimte voor de piano. Die piano speelt eveneens een belangrijke rol op Tra Le Antiche Mura, maar er is ook sprake van heerlijk slepend elektrisch gitaarspel van Aldo Bergamini en typisch symfonisch toetsenwerk (synths, orgel, kerkorgel) van Roberto Giordano, tevens schrijver van alle muziek. In het titelnummer van bijna 13 minuten is de mix tussen deze twee klasse-musici heel goed te horen, hoewel de viool van Massimo Di Lauro ook een belangrijke plaats inneemt, en Giordano heerlijke brassounds laat horen. Dat hij compositorisch het een en ander kan, bewijst hij in Malebolge, een uitstekend, vrij bombastisch nummer met tekst van Dante Alighieri. De viool is weer prominent te horen in Ancora Suonare Ancora Insieme, dat een sterke afwisseling tussen bombast en rust kent, naast prima samenzang van Bergamini, drummer Paolo Ferrarotti en Giordano. Fraai melodieën horen we in Leggi E Ascolta en in L'Uomo Solo zit misschien wel de sterkste slepende gitaarsolo op deze plaat. Dit is een prima CD, weliswaar net geen Vette Krent maar ze weten aardig in de richting te komen.

Paul Rijkens

CELESTIAL OEUVER

This Mortal Coil

(UNICORN DIGITAL UNCR-5062)

De origine van dit kwartet vindt zijn oorsprong in 1975 toen zanger Joe Acaba en José Damien (toetsen, gitaar, bas) samen in één band speelden genaamd Demian. Deze band viel echter uiteen, maar jaren later ontmoetten Acaba en Damien elkaar weer in New York en dit leidde in 2004 tot de huidige bezetting met Joe Nardulli op gitaar en Hector Lopez op drums. Onder hun helden vinden we namen als Gentle Giant, Edgar Winter, Beatles, Santana, Yes, en ELP. Daarnaast is ook fusion een inspiratiebron geweest voor José Damien. Na het debuut Second Chance (IO 65), de resultante van het schrijfwerk van voornamelijk Acaba en Damien. This Mortal Coil is een bijzonder veelzijdig album waarbij de virtuositeit van zowel de meerstemmig zingende Acaba als de heren instrumentalisten hoogtij viert. Inmiddels is de talentvolle toetsenist helaas overleden op 49-jarige leeftijd. Gelukkig voor ons is de erfenis van deze man voor ons bewaard gebleven want liefhebbers van een wat steviger versie van "Yes meets Gentle Giant" (zeker zoals de laatste band aan het einde van z'n carrière klonk) kunnen hun hart ophalen. Nardulli speelt in de stijl van Steve Vai en Steve Morse en doet dat buitengewoon goed. In de rustiger stukjes, zeker als Acaba zijn kopstem gebruikt is er sprake van herkenbare Yes-Invloeden, terwijl de wat lastiger overgangen en meerstemmige zang meer aan Gentle Giant doet denken. Melody Makers is meer de rock kant zoals we die ook konden horen bij Yes ten tijde van de bezetting met Trevor Rabin. Het korte instrumentale Encore is een voorbeeld hoe goddelijk muziek met heerlijk soleren van synth en gitaar kan klinken. Begint Sold Out als een rustig stukje Dixie Dregs, daartussen zitten meer 'progressieve AOR' refreinen. Deep Purple invloeden komen we tegen in Cool Burn met prima orgelspel van Damien. Een goede gelijkens valt te ontdekken tussen In Wory Dreams en And You And I van Yes. Al met al dus een heerlijke progplaat met het beste van de oude meesters maar in een moderne jas gestoken. Via www.celestialoeuvre.com is meer over dit

Met Secret Passage heeft de Italiaanse band Cage een van de beste progalbums van de laatste tijd afgeleverd. Met een sterke link naar de vroege Genesis (een iets jazzier variant) en de landgenoten van The Watch weet de formatie indruk te maken. Wat is dat toch met prog en Italië? Een vaste verbinding? Cage bestaat al sinds 1987, maar Secret Passage is pas hun tweede volledige album.

Hopelijk volgen er meer. Toetsenist Alessandro Bugliani vertelt.

"We spelen al in diverse bands sinds 1985. In 1986 zocht ik naar enkele goede musici omdat ik een progressief rockproject wilde starten. Toetsenman Claudio Franciosi, drummer Andrea Griselli en ik vormden de kern van de groep. Ik herinner me dat we onder het podium van een theater oefenden en dat we alleen een oude gitaarversterker hadden waar we onze keyboards, bas en zang tegelijk inplugden. Het resulteerde in een vreselijk geluid, maar de belangrijkste stukken op de CD 87/94 zijn toen wel ontstaan. We hebben allemaal verschillende muzikale achtergronden: gitarist Andrea Mignani uit de klassieke hardrock, drummer Andrea Griselli uit de Canterbury/jazzrock, zanger Augusto Morelli uit de Italiaanse poprock, Claudio Franciosi en ik uit de klassieke muziek. Maar deze verschillen zijn nooit een probleem geweest."

JAZZPASSAGES

Naar mijn mening benadert het album de kwaliteit van de muziek van het vroege Genesis. Hoe kijkt je hier tegenaan?

"Het is moeilijk voor mij om te denken dat onze muziek in de buurt komt van die onbereikbare band Genesis. Toch bedankt voor jouw mening, want dit betekent dat iets in ons album jou heeft geraakt. De bedoeling was om een progressief rockalbum te maken met enkele jazzpassages."

Zit er een thema in de muziek?

"Sommige tracks, zoals Movements, Time To Go Back Home, Secret Passage en M31 balanceren tussen progrock en jazz/fusion-invloeden. Dat was onze bedoeling. De titelsong laat iets horen van Cage's muzikale achtergrond, met uitgebreide akkoorden, polyritmes, grote ruimtes. Zelfs in minder gestructureerde stukken als The Scream, Bitter Honey en Dreams Like A Broken Glass is dit het geval. We beschouwen het als een experimenteel album."

Zanger Augusto Morelli heeft een belangrijke rol in de band. Hoe zijn jullie bij hem terechtgekomen?

Ik vind dat zijn stem lijkt op die van Peter Gabriel en Simone Rossetti. Herken je dit?

"We wonen in een kleine Italiaanse stad. Dus het enige wat we moesten doen is uit het raam te schreeuwen dat we een zanger zochten...! We hoorden dat hij in een andere band zong en we waren onder de indruk van de kracht in zijn stem. Ten tijde van de opname van de CD had hij zijn potentieel nog niet eens volledig laten blijken. Augusto houdt van theatrale interpretaties van de teksten: dat heeft hij gemeen met Gabriel en Rossetti."

ITALIË

Jullie hebben twee toetsenisten. Hoe zijn de taken verdeeld?

"Claudio houdt van zwarte toetsen en ik van de witte...haha. Nee, zijn rol is om de geluiden te onderzoeken, lagen te spelen, enkele solo's en de contrapunten. Verder ruimt hij de studio op... Hij vormt het hart van ons toetsengeluid. De meer technische dingen zoals piano, orgel en andere solo's worden door mij gespeeld."

Marta is een akoestische gitaarsolo, gespeeld door drummer Andrea Griselli...

"Hij is drummer, maar houdt van het akoestische werk van gitaristen als Steve Hackett en Anthony Phillips. Het grappige is dat hij geen idee heeft wat hij speelt. We zijn een elektrische band, maar in de toekomst willen we hem meer integreren in de complexere nummers."

Er komen veel geweldige progrockbands uit Italië, zoals PFM, Le Orme, Mangala Vallis, The Watch en Pandora. Kun je dit uitleggen?

"Volgens mij is progressieve rock een unieke vorm van muziek met magie. Het laat je bijvoorbeeld een verhaal vertellen over een 'kingdom beyond the skies'. Hier in Italië geloven we in dat soort dingen! Maar we geloven alles wat ons verteld wordt...hahaha. We zijn in contact geweest met Mangala Vallis en nu met een andere prima band uit Parma, genaamd Posto Blocco 19."

DISCOGRAFIE

The Feeble-minded Man (EP).....	1993
Demo.....	2001
87/94.....	2005
Secret Passage.....	2008

Website www.cagemusic.it

Cage Secret passage

Secret passage est le second opus de Cage publié chez Musea après le premier 1987-1994 qui regroupait des enregistrements de cette période et paru en 2005. Ce groupe transalpin continue donc son chemin de la plus efficace des façons. Après une plage introductive semblant indiquer

tairement instrumentale, elle laisse également

une orientation marquée par un jazz-rock léger, le rock progressif symphonique délicat et raffiné reprend rapidement ses droits. La musique ne va dès lors pas cesser d'alterner entre ces deux tendances, pour notre plus grand bonheur. Majoritairement instrumentale, elle laisse également

la place à la voix, gabriellienne en diable, de l'excellent nouveau chanteur du groupe. Augusto Morelli. Notons encore les magnifiques parties de guitare, lyriques à souhait, de Andrea Mignani. Fulvio Mele semble quant à lui beaucoup apprécier la basse fretless, tandis que le claviériste Alessandro Bugliani développe un jeu de plus en plus personnel et reconnaissable, essentiellement marqué par les notes cristallines du piano. Notons que le groupe possède deux claviéristes avec Claudio Franciosi. Ainsi, Cage revient à ce qu'il sait faire le mieux : le rock progressif symphonique à dominante symphonique. Les titres sont courts, entre trois et six minutes quarante-cinq. L'ombre du meilleur Genesis plane constamment sur cet opus. *Marta* est un exercice de style guitaristique instrumental qui évoque Anthony Phillips ou Steve Hackett. Le titre *Secret passage* renvoie aux belles heures de *Selling England by the pound* avec des échanges guitare-claviers de belle facture. *M31* est le titre le plus marqué par l'influence jazz-rock avec des passages très marqués par le jeu tout en souplesse du batteur Andrea Griselli et une brillante accélération guitare batterie. *Secret passage* est un bel opus de prog symphonique italien, dans la grande tradition de Banco, Le Orme ou Pfm.

Raymond Sérini

Ce guitariste italien, né à Genève en 1965, a appris la guitare avec Bambi Fossati du groupe Garybaldi, et la guitare classique avec José Scano et Marco Tindiglia. Au début des années 80, il forma le groupe Agarthi, tout en devenant accompagnateur de divers chanteurs italiens. Il a aussi composé des musiques pour le théâtre. Il publie son premier opus sur le label Black Widow, chantre et ardent défenseur du rock seventies. Au niveau des influences musicales, Giorgio cite notamment Led Zeppelin, Yes, Gong, Schulze, Hatfield, Le Orme, Osanna, Genesis, Peter Gabriel, Ozric Tentacles, Cluster, Bach, Vivaldi, Jordi Savall, Incredible String Band. Son œuvre musicale s'imprègne de certaines de ces influences avouées et revendiquées mais la

musique proposée sur ce CD s'apparente à une longue suite alternant ou mélangeant thèmes ou séquences énergiques, puissantes (sans être hard) et d'autres plus paisibles, plus pastorales. La musique repose essentiellement sur la guitare électrique, omniprésente, mais nullement envahissante, alors que les claviers sont plutôt en retrait et le couple basse/batterie assure efficacement son rôle de soutien rythmique. A ces instruments, il convient d'ajouter sur certains titres, flûte, cornemuses, chants religieux... Le tout donne un cocktail fort savoureux évoquant la quintessence du rock seventies progressif italien, notamment Le Orme, Loccanda Del Fate, Quella Vecchia Loccanda, Banco par cette sophistication, cette magnificence symphonique, cette variété musicale et instrumentale permanente. Les rares parties chantées en italien, parfois en forme narrative, renvoient également à cette époque dorée du prog italien. Des passages de guitare acoustique tempèrent les moments les plus électriques et fiévreux de

cet album, fort varié et toujours captivant, ne lassant pas l'auditeur, ce qui est souvent une gageure avec ce type de disque essentiellement instrumental et composé par un seul musicien. Cette expérience solitaire pourrait renvoyer aux œuvres de Mike Oldfield et la comparaison peut d'ailleurs être faite, les deux musiciens partageant cette prédilection pour la guitare et la beauté des mélodies. Les parties de synthés évoquent les tourbillons et les nappes cosmiques de Tim Blake et d'Ozric Tentacles. Un bon album, certes pas révolutionnaire, mais ce musicien a réalisé une œuvre picturale, suggestive, émotionnelle, et c'est l'essentiel.

A conseiller aux amateurs des derniers Le Orme, de Metamorfoosi et autres monstres sacrés et renaissants du prog seventies italiens ou des formations s'en inspirant.

Francis Grosse

